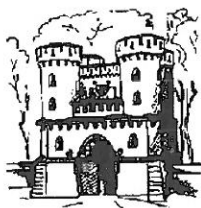

POZVÁNKA

Přehlídka klubových pořadů HM –

Milí přátelé,

jistě se vaše duše zatřepotají blahem, neboť se právě dozvídáte, že ve dnech 22.–24. března 1996 proběhne v krásném městě Přehlídka klubových pořadů HM. Akce bude organizována nově vzniklou odnoží Hudební mládeže, sdružením, které si říká Vlašimské hudební mláďá.

Abyste věděli, co vás čeká a nemine, zde je alespoň rámcová informace. Festival začíná v pátek 22. března koncertem bratří Karličkových v 19.30 hod

v koncertním sále zámku. Jobota je určena vašim klubovým pořadům, které bude tentokrát hodnotit pětičlenná porota. Pro zařazení do přehlídky jest žádoucí, aby váš pořad úzce souvisel s hudební oblastí. Není výsáno žádné jednotné téma, ale přímou sounáležitost s hudbou podtrhujeme. Pokud by váš pořad nespĺňoval tuto podmínku, je možné jej zařadit mimo rámec jako animátorské, inspirativní... atd... představení.

V kompetenci vás, účastníků, je udělit „Cenu diváka“ nejlepšímu pořadu a nově „Cenu sympatie“ (ocenění pro jednotlivce, který na vás svým projevem nejvíce zapůsobil, ovlivnil vás či inspiroval). Další ceny uděluje odborná porota. Na první část sobotního večera je chystáno představení pražské Violy. Nedělní dopoledne bude věnováno podrobnému (1) rozboru jednotlivých pořadů prostřednictvím členů poroty.

Ubytování je zajištěno v internátu SOU strojirenského, jakož i strava (včetně

páteční večeře). Po příjezdu vám proplatíme cestovné (neztratíte jízdenky). Účastnický poplatek činí 150 Kč na hlavu a vybereme jej na místě (spoléháme na vaše čestné buňky).

Rádi vás zvítáme jak soubory a kluby – účinkující, tak i jednotlivce – pozorovatele.

Vaše přihlášky očekáváme na adrese:

Prosíme, abyste v případě zájmu o akci ohlásili vaši účast do 15. února!!!

Přihlášeným účastníkům pošleme na konci února další informace. Na shledanou se těší organizační výbor ve složení

ZÁPISNÍK

O jedné příbuzné

Škola Aria je jeden z krycích názvů, pod kterými bychom v letech minulých naš

v pojmání činnosti v dějstvích patřili k těm sverázným: hudbu sami téměř neprovozovali (naněvýš pomáhali organizovat koncerty) a její vyhledávání nepokládali za cíl: většinou pro ně byla jen prostředkem, díky kterému se člověk může stát citlivějším, vnímavějším, a hlubším. Hudba tu byla jednou z barev na paletě činností, mezi nimiž rovnoměrně postavení zaujímaly i výpravy do přírody, nácviky divadelních vystoupení, zábovne a vzdělávací testy a hry či filozofující disputace. Budíž při pomenuto, že v 1988 byli poněkud kuriózně označeni za náboženskou sektu financovanou západními centrálními a museli se (jaká škoda!) rozřehnat s pionýrskou organizací. Naštěstí byla v těch dobách ideální záštitou pro každou svobodomyšlnou činnost...

Dnes už ovšem o ivořit nemůžeme, mimo jiné proto, že nejzápadnější podě je už jen jakési jádro, k němuž přichá zeli a přicházejí studenti, které (řečeno ve shodě s lvcem Medkem, jenž svého času

zakládal baví něco činit i nad rámec povinností a bez přímé podpory oficiálních míst. K zázemí Hudební mládeže později přispěl pomohl při vyhledávání, kteří na sebe upoutali pozornost: vydávali dobrý časopis, byli v čele ekologických iniciativ nebo zkrátka něčím vynikli – třeba šifkou společenských zájmů či množstvím všestranných aktivit.

Setkávají se o víkendech každý měsíc jednou či dvakrát a vedle toho ještě v některých městech (Praha) týden co týden na večerech některého z všedních dnů. Náplň víkendových setkání tvoří mimo jiné diskuse na etická, kulturní či politická témata, přednášky hostů a rozhovory s nimi, vlastní tvorba, hry a testy k sebepoznání a podobně. Občas se vyskytují i momenty hrůzostrašné či odsrašující: kupříkladu každých čtvrt roku se piší eseje, které jsou pak nelitostně rozebirány a kritizovány. Nedávno tu vznikla také hororová akce s příznačným názvem „Pá dny“, v níž účastníci strávili tři dny v klášteře o chlebu a vodě a tvořili a plivali při tom filozofický dialog na neméně příznačné téma „inspirace nesvobodou“... Ne všechny akce jsou ale takové. Trochu odlišný charakter mívají vánoční konzilia. To poslední se konalo v posledních čtyřech dnech roku 1995 a v jeho programu zaujímaly významnější místo vedle diskusí také poslech hudby a méně či více

psychologicky zaměřené hry. O silvestrovském večeru vznikla také vlastní parodie silvestrovského vysílání televize Nova. Společně vykročení co nového roku bylo jako každý rok ledové, brodila se říčka Kamence.

Hlavní témata obvyklých pravidelných setkání – takzvaných „Konzilií“ – si volí účastníci podle toho, co se jim tou dobou zdá být aktuální: „Tradice“, „Vysší princip“, „Pravda, morálka, mravnost“, „Radost je vážná záležitost“, „Náboženství a jeho role ve společnosti“, „Češi a hrdost“ aj. Seznam hostů, kteří na Škole Aria přednášeli, může připomínat kopii televizního GENU: režisér Jiří Menzel a Petr Weigl, astronom Jiří Grygar, spikovatel Zdeněk Mahler, kněží Tomáš Halík a Václav Malý, filozofové Ladislav Hejdiánek a Jan Sokol a mnozí další. Poslední dobou sem přicházejí i politici – vicepremiér Jan Kalvoda, ministr obrany Václav Holáň (opakovaně), náměstek ministra kultury Josef Svoboda – a ba dokonce i vojáci (gen. Tomáš Sedláček, předseda Čs. obce legionářské, a plk. Miloš Čech, šef vojenské policie LNPROFORU). Tedy škála skutečně pestrá, samozřejmě vedle osobností známých z HM (dr. Jan Králík, prof. František Kovářiček, Petr Eben, Lioor Pešek).

Škola Aria je společenství postavené – stejně jako celá HM – na zájmu účastníků: nikdo ji neplatí a nikomu nepřináší žádné hmatatelné výhody. Zájem se ovšem – kupodivu – přece jen občas vyskytuje... Možná proto, že podobných příležitostí je jinde nemnoho.

ÚKOLY PRO VŠECHNY ČLENY A ASPIRANTY

ALVAREZE DO ZAČÁTKU 4. SEMESTRU

18. února začíná 35., mimořádně řazenou schůzkou IV. oddílový semestr. Prázdnin, které prakticky až do té doby trvají, je třeba mimo jiné využít i k tomu, aby vstup do nového semestru byl organizačně solidně připraven a aby dosavadní členové a aspiranti, kteří s Alvarezem již mají zkušenost, neztráceli v novém semestru čas tím, co mohou zařídit již nyní...

Před začátkem IV. semestru je tedy pro všechny závazné toto:

- DENÍKY

Tento úkol platí samozřejmě jen pro ty, kteří jej dosud - díky nedávnému vstupu do oddílu - neprovedli.

Je třeba opatřit si sešit s tuhými deskami, formát A5, v papírnictví známý jako "kniha lepená", linkovaný, pokud možno modrý. Raději ten o něco tlustší než ten úplně tenký /i když - přiznejme si - v našich obchodech patrně na vybranou nebude/. Sešit se označí a vybaví takto: na 2. linkovaném listu / jeden linkovaný list tedy bude zcela vynechán / se v horní části pokud možno ozdobným písmem napíše jméno oddílu a slovo "DENÍK", v dolní části oddílová přezdívka a případně název družiny, uprostřed stránky se vynechá nejméně 8 centimetrů pro tisk oddílového znaku. Na 3. listu bude úvodní prohlášení - text, který každý píše podle své úvahy. Měl by být co nejhlubší a nejupřímnější a přitom důstojný; každý, kdo jej píše, měl by v něm co nejvíce objevit sám sebe. Jde v něm o zamýšlení nad sebou, nad svými dosavadními kroky a nad svými plány do budoucna. A taky by se v něm mělo objevit pár slov o oddíle. Nejde o nějakou školní slohovou práci, jde o skutečnou - pro někoho možná vůbec první - cestu do sebe sama. Její úroveň se příkládá zvláštní důležitosti. Na 4. listu bude nadpis "BODOVÁNÍ" a šest dalších listů se vynechá. Sem si v průběhu každého bodovacího období každý pro svou kontrolu zaznamenává všechny získané body. Za šestým vynechaným listem bude nadepsáno "ARIO" a vynechá se 12 listů. Tento prostor bude věnován záznamům o průběhu cest za jednotlivými představiteli ARIA. Jde o jednu z kontrolovaných rubrik. A konečně za dvanáctým vynechaným listem bude nadpis "DENÍK" a tady už může každý psát, jak uzná za vhodné. Všechny akce, kterých se majitel deníku zúčastní, by se tu měly objevit. Další poznámky k deníkům jsou psány na jiných stranách tohoto časopisu.

- ARIO

Každý dosavadní člen nebo aspirant Alvarezem by měl být vybaven nejméně třemi kvítky Aria, pokud možno z tuhého materiálu. Vzor a předepsaná velikost jsou zde uvedeny. Jeden kvítek bude zcela bílý, pouze s označením čepičky a špičky, druhý s modrým obrysem /na vzoru obrys označen čárkování/, třetí /je určen na kroj/ celý tmavě modrý.

- BLOČEK

Každý bude vybaven pro každou schůzku malým bločkem /např. tím za korunu dvacet/, z něhož je možné snadno trhat lístky.

V Praze 17. května 1998

Vážená slečno,
Vážený pane,

požádali jsme vedení [redacted] by tento dopis předalo člověku, jehož pokládá za osobnost schopnou v dobrém slova smyslu reprezentovat svoji generaci - ne školním prospěchem či jednorázovým vítězstvím v olympiádě, ale spíš celkovým zájmem o společenské dění. Pokud dopis omylem nezabloudil, předpokládáme tedy, že podle mínění školy jste (řečeno jen s mírnou nadsázkou) člověk, který důkladně přemýšlí o světě, nebojí se říci svůj názor a jít s kůží na trh, angažuje se nad rámec školních povinností a život ho docela baví... A teď je na místě vysvětlit, co s tím.

Zajisté je Vám jasné, že jsme stejný dopis poslali na [redacted]. Pokud by [redacted] vyslala jednoho dobře [redacted] vzniklo by vsuktu [redacted] zhruba [redacted] na špičkové osobnostní úrovni. Tak daleko snad ani nepřemýšlíme, přesto však jakousi skupinku, o dost menší, leč obdobným principem vytvořenou, známe: už pět let se při [redacted] scházejí studenti, na které jsme narazili při reportážních výpravách do škol či kteří zaujali v různých soutěžích (poezie, debata, lyry, esejistika...) nebo jsou zkrátka tak čínorodí, že upoutali pozornost médií. Scházejí se u nás na diskusích (některé natáčíme), setkávají se s významnými postavami naší kultury i politiky (to bývá velmi příjemné) a procházejí docela náročnou výukou vyjadřování, sebepřekonávání, poznávání sebe i světa. Říkáme tomu "Škola Aria" (což patrně potřebuje drobné vysvětlení: Áríon je slavná Puškinova báseň, symbolizující věčnost umění příběhem o pěvci, jemuž ani mořské vlny neublíží; "aria" je starodávné, téměř magické slovo, zachycující "vznik melodie z hvězdných sfér"; "Arió" je pomyslná pevnina, na níž platí mezi lidmi přímočaré vztahy...).

Uvažte, prosím, následující pozvání: od 30. června do 8. července tohoto roku pořádáme jubilejní XXX. "Konzilium", tedy společné, mimořádně dlouhé (jindy v roce to bývá víkend) seminární setkání. Bude na biskupském [redacted] a typický program sestává z vystoupení hostů, z debat a disputací, z předem připravených vystoupení Vašich zkušenějších vrstevníků a také ze sebepoznávacích her a testů. Mezi hosty jsou zvaní krom jiného současný ministr školství Jan Sokol, bývalý ministr zahraničí Josef Zíeleniec, jeden z našich nejvýznamnějších filozofů prof. Ladislav Hejdiánek, slavistka evropského významu doc. Zoe Hauptová, předseda Senátu Petr Pithart a další - publicisté, pamětníci, kněží, hudebníci... (Nečekejte ovšem všechno, bude po volbách a V.I.P. hosté možná kvapem odjedou na dovolenou!) Téma zní "Res severa verum gaudium", tedy "Radost je vážná záležitost". Vedle možnosti zažít zblízka osobnosti, které člověk zpravidla zná jen z televize nebo z učebnic a ve svém městě je potká málokdy, k programu patří reflexe každého vystoupení a samozřejmě "dotahování" načrtnutých témat vlastními silami. Pobyt ovšem bývá nemilosrdně náročný, bez rekreace a prázdninového odpočinku - je pro lidi, kteří jsou ochotni obětovat spánek, poslouchat vážnou hudbu, přemýšlet čtyři hodiny nad jednou otázkou a ještě si za to nechat vynadat... Na druhou stranu Vás může potěšit, že podobných bláznů tu bude víc. Spí se - pokud vůbec - na zemi ve vlastních spacácích a za celý pobyt se platí 1000,- Kč (v ceně je ovšem i poněkud netypický zájezd).

Pokud byste měli zájem o účast, napište nám. Pokud nemůžete teď v létě, ale chtěli byste jindy (ovšem za podmínek o dost méně noblesních, o víkendech přímo v budově [redacted] napište stejně. Dopředu se ovšem omlouváme, že nepozveme každého - právě proto ten dopis: napište, prosím, a/ přibližně deset řádků o sobě (co Vás baví, čím se zabýváte ve volném čase, o co Vám jde, co Vás trápí, z čeho máte radost; pište stručně a pokud možno pointovaně), a b/ krátkou (přibližně 1 stranu A4), leč smysluplnou a kež by originální úvahu na téma "O co byla nejcitelněji okradena generace dnešních středoškoláků". Připojte jméno, adresu, telefon a rodné číslo, a vše odešlete na adresu "Škola Aria, redakce [redacted]". Dobré by bylo to stihnout do 10. června, neboť do 15. bychom rádi odeslali všechny pozvánky na letní akci (napišete-li dřív, odpovíme taky dřív). Telefonický kontakt zprostředkovává [redacted] ale pokud možno nevolejte zbytečně...

Těšíme se na setkání (a setkávání) s Vámi!

Schola platonica per semisomnum; v V. generaci

Pověřovací list

Přijímáš účast na zkušenosti "o lidském zázraku, nebojím se tohoto silného slova. Kdo ji sám v mnohém nezažil, nepochopí zásadně, soudím, je každému člověku přístupná. Je to tu zkušenost o možnosti života, který je zbaven všech soust a pletic; kde se odvíjí podstatné, to, nač všichni navědomky čekají a co by všichni chtěli, kdyby byli s to je vidět; bez čeho naopak je život lhostejný jako kus lávy na měsíci. Je čímsi nesouměřitelným, tj. nesouměřitelným a na první pohled těžko pochopitelným, že život skutečně obsahuje takovou možnost nikdy nezklamávající, a proto jsme mluvili o zázraku... Je tu zkušenost, která vyžádá k tomu, aby se šlo s sebou, a která se nejulaštněji otvírá tomu, kdo již jde s sebou; zkušenost o vlastní nevědění, o tom, jakou touhou byl dosavadní život, aniž ji dovedl říci, poněvadž ji nedovedl sám vidět. Ale nová vyplnění, která pokynulo, není blažoný klid, není slava, není požitok a pocit... Je činnost, která se rozvíjí, je skutečnost, která nově nalaznou svobodu přirozeným shloubením absorbuje a váže. Nyní naprosto se může rozpoutat pravý život v připoutání k tomu, co člověk svobodně zvolil, když se odpoutal od toho, čím většinou zdánlivě byl, co jej strhovalo nebo udržovalo v tradicích, v rutinách nebo nejběžnějších a nejméně ospravedlněných účelech..."

Odkud tu citujeme, vypátrej a posuď.

Tento list je gestem důvěry a závazku.

Nezapomínej, prosím, že nejsi tím, kdo určuje Tvoji cestu. Nezatajuj ochotu vzdát se práva na rozhodnutí o vlastním osudu; nezbavuj se toho práva, ale odevzdávej ho ve prospěch vyšších a dobrých věcí. Odpovědnosti za rozhodnutí o vlastním osudu se však nezhájíš ani tehdy.

Nezapomínej, prosím, že Pravda se nezjevuje nikomu, kdo připustí možnost jí být v nejmenším omezenou, skrývat nebo přizpůsobovat: je překvapivě na každé ohraničení své úplnosti, na nedostatek odvahy toho, kdo o ní svědčí, a na sebernější lhaní. Drobné porušení zcela zmatně Tvůj rozlišovací krystal.

Nezapomínej, prosím, že závazek k největším věcem nepřipouští ani nejmenší podmíněnost.

Nezapomínej, prosím, na rozpoznávací atributy Vesmírných zkoušek: mívá až na skutečný kraj Tvých sil (ten bývá dál, než se domníváš) a odpovídají Tě od jasných a zřejmých signálů, které Ti dříve dávaly motivaci. Právě v čase, kdy jsi zcela bez síly a bez motivace, na Tvém činu záleží nejvíce!

Nezapomínej, prosím, že častěji než jednorázová oběť ve vyhocené situaci je testem Tvého charakteru všednost a každodennost.

Nezapomínej, prosím, že Tvé úspěchy v tomto světě musí být zaznamenatelné, avšak nikdy nebudou úplně a celistvé; jejich nedílným znakem je to, že nebudou splňovat Tvoji představu.

Nezapomínej, prosím, že kterýkoli neřešený osobní problém stáčí Tvoji cestu. Do cesty rovné a přímé vstoupí oklíka; nechybí mnoho a budeš se motat v kruzích.

Nezapomínej, prosím, že přijímáš účast na cestě "do zahrad, kam nebývá vpuštěn samotář, ani ten, kdo myslí pouze na dvojici."

Nezapomínej, prosím, že společenství Tvých přátel neznamená celý svět - a nenahrazuje Tvé svědomí. Zejména jeho kontrolní schopnost je omezená.

Nezapomínej, prosím, že upnutí se k jednomu člověku nebo dokonce jen k některým rysům, které Tě na něm přitahují, zcela zastínil jakýkoli vztah s Pravdou.

Nezapomínej, prosím, na potřebnost a sílu přesného a upřímného nazývání věcí. Pojmenovávej své touhy, své závazky, své kroky, své neúspěchy.

Nezapomínej, prosím, že Tvé počínání nemá být tractionální.

Nezapomínej, prosím, na údiv a úžas.

Se zánikem své účasti ve Schole nebo se zánikem Scholy máš povinnost vrátit tento list tomu, kdo Ti jej předal.

Zebříček hodnot

Přifaďte čísla od 1 do 17...

_____ BLAHO NÁRODA (kvalitní domácí politika, dobrá úroveň ekonomiky i kultury)

_____ MIROVÝ SVĚT (svět bez válek a politického napětí)

_____ MOUDROST (chápaní života, zralost, porozumění světu)

_____ OPRAVDOVÉ PŘÁTELSTVÍ

_____ POCIT OSOBNÍ JISTOTY (dobré životní zakotvení, dané ekonomicky nebo rodinou)

_____ POHODLNÝ ŽIVOT (život v dostatku, pevné ekonomické zabezpečení)

_____ POTĚSENÍ (život plný volnosti a radostných zážitků)

_____ PROSPESNÝ ŽIVOT (život s přesvědčením o trvalém přínosu ostatním)

_____ ROVNOST (stejně podmínky pro všechny, stejné příležitosti pro všechny)

_____ SEBEÚCTA (vážení si sebe sama, důstojné pojmání vlastní osoby)

_____ SEČTĚLOST (znalost čtené literatury, orientace v ní)

_____ SPOLEČENSKÉ UZNÁNÍ (společenské pocty, úcta či obdiv ze strany ostatních)

_____ SVOBODA, NEZAVISLOST

_____ VNITRNÍ HARMONIE (život bez bolestných vnitřních rozporů, vyrovnanost)

_____ VZDELÁNÍ (absolvování dobré školy)

_____ VZRUSUJÍCÍ ŽIVOT (život s dostatkem dobrodružství a s množstvím podnětů)

_____ ZABEZPEČENÍ RODINY (péče o milované osoby v rodině)

Pojny uvedené v závorkách upřesňují pojem hlavní. Nelze je odmyslet, nutno je brát v potaz! Přifaďte dvěma hodnotám stejnou důležitost není možné!

 Kacířské dialogy

MICHAEL

"Bylo zjeveno, že stal se boj na nebi: Michael a andělé jeho bojovali s drakem, kterýž slove ďábel a satanáš, a s anděly jeho, a svržen jest drak na zem. I andělé jeho s ním svrženi jsou." Právě na to myslel Michael, kníže vojska Hospodinova, když stnul sám, vojska nemaje, před očima toho, kterýž má sice mnoho jmen, ale drakem ho zvou už opravdu zřídka.

Oba postáli proti sobě a setrvali na chvíli zticha, aby docílili vážnosti nadcházejícímu střetnutí.

Na to, že je to ďábel a satanáš, vypadá pořád slušně, pomyslel si přitom Michael. Jako by mi z oka vypadl!

"Posad se, bratře," oslovil ho ďábel jako první.

"Pěsno je o něm, že rozdáva kůtka do pšenice, pronouká ke zradě, ba je původcem každého hříchu," opakoval si Michael v duchu a odpověděl proto rozíněvaně: "Nemáš právo nazývat se naším bratrem!"

Ďábel pravil pomalu a s rozmyslem: "Jak jistě víš, pozbyl jsem víry. Bez víry není žádného práva, neboť veškeré právo stojí na víře. Tam, kde není víry - a tudíž ani práva - jsou jenom holá fakta. A to, že jsem tvým bratrem, je holý fakt."

"Nemáš právo se ke mně hlásit jako ke svému bratru," řekl Michael tak, aby popřel opravil text a přitom dál trval na svém.

Ďábel se ale neváhal ani trochu bojovně. "Je jiná doba, Michaeli. Dřív, když jsi něco řekl, tak ses tím jistě k něčemu hlásil. Ale teď je to jen konstataování holého faktu, nic víc. Klidně se posad," řekl vlněně.

Oba se posadili. Michaelovi chvíli vrtalo hlavou, jestli to nebyla chyba: stojí-li čelem proti někomu, je to důstojné a bojovné, zatímco když se posadíte, zejména takhle bokem, nepevnou duší to svědčí: snadno by mohl zůstat jen u potlachů.

"Mělo to probíhat jinak, víd, Michaeli?" popíchl anděle ďábel. "Tak jak to o vás psali: v blyskavé zbroji, s pěkným finikotem... Ale do koho by se dneska pustilo to nebeské vojsko? Vždyť ty sám jenom máš ubíší, že bys měl bojovat proti zlému duchu, a tvoji andělé to mluví ke mně s tebou. Jenže se neshodneme, který zlý duch to vlastně je, a pak - zlá slovíčka se už nějaký čas nenosí."

"Nakoladuj si," odvětil Michael kousavě. "Ještě je tu Boží slovo."

"Boží slovo!" zvolal ďábel. "Co ty o něm víš?"

Michael se zradil, neboť takové podezření o sobě ještě neslyšel. Než se rozhoupal k pědné odpovědi, ďábel už pokračoval v řeči: "Vzpomínáš na první Otcovu větu?" zeptal se. "Víš, která to byla?"

"Jistěže to vím," řekl Michael.

"Tak pověz," vybízel ďábel.

"Promiň, takovou banalitu snad nemusíš opakovat," namítl Michael podrážděně.

"To je ono!" zvolal ďábel vítězně. "Pan arcanděl si k takové banalitě nosítl. Dneska aby se člověk pomalu styděl za tu samozřejmost, že? Za něco tak notoricky známého, jako je 'Bud světle!'"

Michael utvářené hleděl na ďábelovo rozhořčení.

"Bud světle," pokračoval ďábel, "ty z toho víš jenom ten holý fakt: 'Bud světle, i bylo světle.' Nic o tom, o co v těch větech vlastně jde - kolik je v nich vůle a odhodlání. A víry, můj dranh! A taky práce. Jenomže pro dnešního archanděla znamenají jen informaci. Pomyslels někdy na to, že by Hospodin řekl: 'Bud světle' - a nestalo by se nic? Že by pronesl: 'Bud světlo u prostřed vod a oddělí vody od vod', a ono by se to jaksi nerábilo odehrát? Sázním se, že současný anděl si tu představil umí, a docela klidně by se s tím smířil. Ty totiž nefekněs 'Bud světle', ale spekuluješ: připustme, že možná by za jistých okolností do určité míry mohlo být popřiparó se snád i světle, kdyby třeba zrovna právě teď neměla být náhodou spíš tma!"

A bylo ticho. Michael se snažil a připustil letmý pocit, že se mu rozhovor jaksi vymyká z rukou. Ďábel ho vzápětí zmátl tím, že zvolil tón málem lyriky.

"Povím ti příběh z Edenu," pravil.

"Ušetřil čas," snažil se Michael vrátit ke svému klidu. "Ten příběh už dávno znám."

"To je právě ten omyl," opáčil ďábel něžně. "Vy andělé, co hodně čtete, máte pocit, že jste stýleli už všechno na světě. A opakování vás nudí. Což je rozhodně kámen úrazu. Když přijdeš tam, kde je zamě nesličná a pustá, ty, Michaeli, nefekněs 'Bud světle', protože máš pocit, že tu větu jsi už někde slyšel. A archanděl tvěřil formátu se práce nebude opakovat ani za Boha! Co je ti po tom, jestli je země pustá, vždyť ty přece chceš být virtuó, slovní!"

"Nerozvíj se a neukleď od temity," zchladil ho Michael. "Jsem tedy zvědav, co mi fekněs nového."

"Všechno o nic," pravil ďábel s jistou nadějí. "Všechno jsi o tom četl. To je pravda. Taky ti leccos vyprávěl. Ale nic jsi neprožil. A ten, komu chybí prožitek, má pocit, že už nic nemusí slyšet podruhé. Jistě, holá fakta se nemusí říkat znovu. Ale já, bratrěčku, jsem žil v tom příběhu, a to je docela něco jiného. Mně v tom příběhu o něco šlo."

"Jistě, to je mi známo," pronesl Michael jedovatě.

"Není," odutlil ďábel. "Víš o mně jenom to, že jsem prazdítil ženě Adamově, že sní-li ovoce stromu, kterýž jsi uprostřed ráje, nezemře, jak se předtím myně domnívala, ale stane se něco zcela jiného. Otevrou se její oči, naz jak tomu bylo doposud, a bude vidět zrakem, který byl zatím dán jen bytostem božským. A teď mi pověz, Michaeli - fekl jsem ti snad něco špatně?"

"Pokud vím," odvětil Michael lakonicky, "porušil jsi tím Boží příkaz."

"Ano," zamračil se ďábel, "ale třeba jsem ji v něčem?"

"Vlastně ani ne," zamyslel se Michael. "pokud jsi to fekl opravdu tak."

"Řekl jsem: v kterýkoli den z něho jsi budete, otevrou se oči vaše, a budete jako bohové, vědouce dobře i zlé, to si pamatují přehně."

"Proti tomu nete nic říci," připustil Michael, "ostatně přesně tak to pak bylo."

"Vidíš," řekl vzrušeně ďábel. "Nefekl jsem nic, co by nabyl holý fakt. Ale ty vůbec neuhášíš, co se pak opravdu odehrálo."

"To bych se divil," odutlil Michael.

Říkal se zhluboka nadcočil. "Pamatuji se na to, jako kdyby to bylo včera. Byl krásný den, jako byl v Edenu skoro každý. Nebe bylo zářivě modré, vál svěží vítr, mraky se bělaly jako beránci a táhly nebem někam do dálek..."

"Trochu kýčovka," poznamenal Michael.

"To se říká až teď," oponoval ďábel. "Teedy se tyhle věci lidem líbily. Ostatně, toho dne Eden překrásně voněl a příjemně zpívaly cikády. Neřká se, mimochodem, že cikády jsou předchůdkyně Mús?"

"Neřká," pravil Michael. "To je z úplně jiného diskurzu."

"Dobrá," nenechal se ďábel vyvádět z rovnováhy. "Bylo tohu náramně hezky, tak hezky, že mě to trýznil tím víru, když na to vzpomenu. Ta žena, jak jistě také víš, byla překrásná, což křidlo bez jakýsi holý fakt. Ostatně byla z Adama, a ten se taky povedl. Byli opeření sunceem a ošetení větrem a houževnání od práce."

"Ach tak, od práce..." přerušil ho Michael.

"A ne snad?" zvlhl ďábel obojí. "Nebo chceš taky říkat, že se v ráji nepracovalo? Jakpak by asi Adam spravoval všelkou zřít polní a všelké ptactvo nebeské - bez práce? Ani náhodou - dokonce bych řekl, že z dnešního pohledu to byla veliká dřina. Jenomže oba věděli, k čemu je to dobré; víš, tehdy bylo nějak zřetelnější, proč je dobré dělat to či ono; bylo jasné, jaký to všechno má smysl, a z toho byl oba pořád na vrcholu blaha, ne z toho, že by nedělali nic. Dneska si to málokdo představí."

"Jistě, jistě," přitakával Michael, "a teď to, co bych ještě navděl?"

"Nu, řekl jsem ženě o tom ovocí," pravil ďábel zasmušle.

"A dělá?" zeptal se Michael.

"Jedla, a dělá i muži svému, a on jedl také."

"A dělá?" otal se Michael s nestrojeným zájmem.

"Hleděl na sebe. On táma hlubokýma temnýma očima, ona očima jako pomněnky. On, který ji pokaždě s něhou šoptával, jak je krásná, a ona, která mu s obdivem říkávala, že by za nim šla i do honočích pašek. A teď se na sebe pouívali - a víš, co ona řekla?"

"Vím. A je možná jen tuším," připustil Michael zvědavě.

"Ona řekla: 'Mě by ses jít i trochu ublíknout, Adame. Bude to možná lepší! A on fekl to stejné jí - nejkrásnější ženě, jakou jen mohl znát. To se snad ani nedá vyslovit.'"

"Chápu," odutlil Michael.

"Byl to děšný průšvih, Michaeli. Na mou věru jsem tohle netušil. Ovoce stromu vědění, však jsme se na něj oba něco nachodili! Ale toho by napadlo, k jakým koncům to vede? Od té chvíle to nešlo poslouchat: cokoli měl udělat, všechno jim bylo záležko - u všeho věděli, že lit má taky svůj rub a že i když to z jedné strany k něčemu je, z druhé strany to může být omyl. Že to, co led má jakýsi účel, může za chvíli být úplně marné, a jestli je snad něco k něčemu dobré, dš se to nahodílnout díky jiné zlé. A skončili v Edenu krásné dny: modré nebe se začalo zdát banálně, vůně květů najednou byla příliš obyčejná a práce zbytečná. Činí aby to vzal."

"Tě prstý," řekl Michael suše.

Okouzil oba mňkeli, neboť byli zaskočení jistým porozuměním. Ďábel pak stlopl zrak.

"Otec tehdy provedl to jedné, co se dalo dělat: označil mě jako zloččeného a pravil, že se budu po břiše plazit, aby li troubové aspoň trochu tušili, kde je nahaf a kde je dola. Janomža jak vidíš, pomohlo to jenom dočasně. Ovoce poznání je ošidná věc - dneska si všichni myslí, že to, co je naboře a dola, si určil sami."

Michael pak řekl smířlivě: "Chyba byla, že jedli jen ze stromu poznání. Mělo se to okamžitě vyvézt dalším ovocem."

Ďábel se nemohl zbavit trpkého tónu. "Hlavně že umíš nazvat chybu, Michaeli. Jak věřím, je snadné smířit se se satanášem, stačí, když jeho chyby přesně nazveme. Ale chtějí jsme mluvit o Božím slově, že?"

Michael si povzdychl. "Ano, o Božím slově, ale co my o něm víme?"

Ďábel se otáčel přímo k němu: "Boží slovo, které tu bylo dřív, mvalo právo oděnykat lidskou duši zvenčí. Jenomže po tom ovoci přibýlo znalosti a ubýlo víry, a Boží slovo ztratilo klíč; už nemá schopnost si samo odemknout. Člověk vpusť do svého domu jenom ta slova, která vpusťit dcha."

"To je strašlivě nešťastí," děl rozčleně Michael. "Pokud bude člověk sám rozhodovat o tom, co chce slyšet, už nikdy neustýší to podstatné!"

"Je to jeho právo," řekl ďábel bezbarvě. "I kdy, abych byl důsledný a aby naše řeč měla otvůrk, je to holý fakt."

"Co s tím?" otázal se Michael prostodůše.

Ďábel zdvihl obojí: "To se ptáš ty mně? A po chvíli rozpačitého ticha s povzděchem dodal: "Takhle bych si to přemožení pekte asi nepředstavoval."

Pak vstal a postavil se čelem přímo proti andělovi. Michael vstal také. Trochu v rozpacích. Ďábel mu hleděl přímo do očí.

"Mám svou historickou roli už sehrát. Ale ty jsi přece archanděl," pronesl málem slavnostně. "Jsi kníže vojska Hospodinova, protokolárně na pravici Boží a s právem činit zápisy do nebeských knih. Co chceš víc?"

Michael se zamyslel a pokrýval hlavou.

SENECA

LISTY LUIGINOVI

-----PRVNÍ LIST-----

Seneca posílá pozdrav svému Luiginovi.

Ne přestávám se divit, když pozoruji, v kolika lidech se denně mýlím: jejich nadání nejprve právem vzbudí moje naděje, po čase ale zjišťuji, že marně čekám na jeho uplatnění. Sadba se zdála být kvalitní a vzbudila velké očekávání, plody však nepřinášejí. Ptej se se mnou, kam mizí ten talent. Někdo jej zřejmě z podivné skromnosti tají, netuše, že tím jej neuchová, nýbrž zničí. Talent je třeba nejprve vydat; teprve pak je naděje, že se - zbohatnuv - vrátí. I obilní zrno je třeba nejprve darovat půdě - teprve pak můžeš čekat úrodu. Avšak počkáš-li s darem příliš, pojednou zjistíš, že už nemáš, co bys daroval; je bláhové myslet si, že talent je stálý majetek, který nám zůstane i přesto, že pro něj dlouho nehneme prstem. Nejškodlivější ovšem je pokládat talent za majetek, který patří jen nám. Talent je darem bohů, předaným skrze péči přírody a lásku lidí; těm všem tedy za něj odpovídáš, nikoli sobě. To ti dává nejen závazek, ale i nejvyšší právo činit to, o čem víš, že prospěje tvému talentu. To zároveň ulehčí tvému svědomí tehdy, když ti rozvoj talentu budou moci zvyčítat jako nadbytečné rozptylování.

Abys nezahlavil svoje nadání, k tomu je ovšem třeba odvahy; netušíš ani, jak mnoho je jí zapotřebí. Bylo by naivní čekat, že zvolíš-li pro sebe cíl, k němuž ti radí filozofie, bude tě každý chválit. Stane se pravý opak: sám se vyděsíš počtem lidí, před nimiž budeš obtížně hájit svou cestu. Zaplatíš za každý krok, který učiníš navíc oproti druhým. Svůj cíl však braň pevně, tak, jako toho, koho máš rád, pamětliv přítom, že i k lásce je třeba odvahy: jsou lidé, kteří se bojí přiznat, že milují; marně se potom diví, že nejsou milováni.

Říkáš, že častá příčina tvého váhání je obava z chybného kroku. Je zcela pošetilé spazdit se nedělat chyby: těm se nevyhne nikdo. O to víc je třeba chyby neopakovat. Avšak k tomu je nutné občas pohlédnout do očí prohře. Tohle neumí každý: mnohému se zdá milejší, zapomenou-li, že někde prohrál. Jiný si ulehčí tím, že prohru svede na špatná pravidla hry. Marcus Gracinus měl před časem žáka, s nímž se rozešel pro jeho nevalný pokrok. Když se později náhodou potkali, vmetl mu někdejší žák: „Byl jsem neúspěšný nikoli proto, že bych byl slabý, ale proto, že tvá škola nebyla dobrá!“ To je nejlepší příklad myšlení, jaké jsem uvedl dříve. Znameníť Marcus se však nenechal vyvést z klidu a se zřejmým zájmem se tázal, kdeže se tedy ten mladík vzdělává nyní. Tázaný přiznal, že nikde; připustil tedy, že zradil svou školu ne proto, že by našel lepší, nýbrž z bezradnosti. A protože mu bylo trpké žít s pocitem prohry, našel si lacinou cestu, jak se jej zbavit. Kdo ovšem touží zapomenout na prohru, zbavuje se tím toho, co je na ní nejčennější: totiž poučení. Měj tedy na paměti slova Agathosova: Vítězně projde životem jedině ten, komu prohra násobí síly.
- Buď zdrav!

LISTY

NEJENOM LUIGINOVI

-----DRUHÝ LIST-----

Seneca posílá pozdrav svému Luiginovi.

Podíváš-li se, čím tráví mnozí okolo tebe téměř všechny svůj čas, pak snadno zjistíš, že je to čekání. V čekání jim uběhne značná část dne, neboť v celém dni znají jen maličký úsek, od něhož si slibují, že jim přinese radost. K němu tedy upírají své naděje, na ten se těší; čas, jenž je od něho dělí, je pro ně překážkou: Aniž by to tušili, žijí v říši titěrných radostí, do níž se denně odsuzují. Pravá radost je důkazem činu; čekat na ni je tedy holý nesmysl. I celý život uběhne v čekání - a bude v něm jenom několik radostných dnů. Jistě je možno se na leccos těšit, ale jen tehdy, jdeme-li sami tomu vstříc. Jinak je veškeré očekávání jen marnění času.

Prozatím stále váháš, jak vykročit a kudy se dát. Nejméně šťastný je ten, kdo sám sebe vidí nejasně. Marcus Gracinus říká, že jeho žák má být v každém okamžiku schopen jmenovat oblasti, v nichž je talentován, a z nich potom ty, na kterých pracuje a v kterých se právě rozvíjí. Stejně tak musí bezpečně určit, koho v čem zvolil za svého učitele; zaváhá-li v jediné odpovědi, je špatným žákem! Nemáš-li v sobě alespoň takové jasno, pak je to i tvůj dluh.

Namítneš: "A co moje skromnost? Cožpak se mohu svým talentem chlubit?" To je však přístup jen z jedné strany. Skromný buď v hodnocení toho, co máš a cos už vykonal, méně ale v přemýšlení o tom, co tě doposud čeká; nezapomeň, že skromností se mnohdy ohánějí ti, kterým se nechce nic dělat. Skromnost nesmí být maska, za níž se skrývá obava z činu. - Co se hlubeni týče, postačí zcela, když nebudeš lhát. Dopusť jsem nepotkal chlubilá, jenž by vydával na odiv to, co by mne mohlo zajímat. Ba ani cíle, kterých při svém chvástání sliboval dosáhnout, nebyly pro mne ničím přitažlivé. Hodnotné cíle totiž nejsou ty, které v okolí vzbuzují závist; volba dobrého cíle tedy už sama zbavuje člověka možnosti, aby se chlubil. Jak vidíš, pýcha chlubilů pramení jen z neznalosti věci. Naproti tomu hrdost může být formou pokory.

Nechuť k činům mívá ovšem zpravidla dvě příčiny: lenost a strach. O prvé z nich tu byla řeč; k druhé nezůstanu ani tentokrát dlužen slova Agathosova: Jediná cesta proti strachu jde skrze strach. Pro tebe k tomu dodám už jenom velmi málo: Úspěchy na ústupu jsou falešnými úspěchy. - Buď zdrav!

ARiO

*"Jsou chvíle, ve kterých jako by Ji všichni opustili: pohazdí, když musí
přijmout vážná rozhodnutí. A naopak, milý příteli: své nejvážnější rozhodnutí
rozpoznáš podle toho, čas na ně zůstal sám."*

75

XXXI. KONZILIUM, Praha

25/09-98

ARiO

*"Pokaždé, když se odvážím s někým mluvit o pravdě, mám
pocit, jako by cosi ztěžklo," přiznal se pak. "Zprvu
se skoro každý naježí, jako by čekal poučky."
Ano, to je náš svět, říkám si dnes: svět, ve
kterém vládne velká ostražitost před poučkami...
"I později, když už se trochu známe," pokračoval,
"taková řeč jako by zpomalovala chůzi. Jako by pravda
měla těžký krok. Jako by znamenala samé zvažování a
opatrnost. Ale pravda má také lehkost, věř mi; jinak
by nebylo možné, aby člověka pozvedala. Pravda, která
má smysl, není úkol pro badatele, ani to není předmět
pro vědce. Je daleko nejspíš cestou pro zamilované -
a prožít ji můžeš jen skrze lidi, kteří krásnějí."*

81

XXXI. KONZILIUM, Bohosudov / Drážďany

18/11-00

ARiO

*"Nad tím, jak popsat ono zkrásnění, ale pokaždé váhám;
vím, jak snadno je možné leccos zaměnit. Asi spolu
nebudeme mluvit o lidech, kteří se milují jenom
navzájem; já raději myslím na ty zamilované, kteří se
učí milovat - a nevymezují koňo, ani co. Obvyklá
zamilovanost je krásná, ale činí člověka krásným pro
jednoho; pravda ho činí krásným pro všechny."*

82

XXXI. KONZILIUM, Bohosudov / Drážďany

19/11-00

ARiO

Ovězení, obhajoba musí být mírná a s nejlepšími důkazy, a obřena odvážná a strážidejně silná. A také musí přijít včas. Dávám to s jistým povzdechem, hned se mi vybavují duhy... Ale nejzpečlivěji se to má složit s příležitostí: už po staletí se trápíme tím, že pravda je zkrátka věrně a působivě, jak bych sugestivní, ba sugestivnější než cokoli. Ale zranitelná je ještě víc. Působí totiž, jen dokud je celistvá. Vnesete do ní malou zpronevěru a hned ztratí veškeré kouzlo. Totéž se stane i tomu, kdo jde za pravdou: je přitažlivý, dokonce silně přitažlivý, ale jen dokud neudělá chybu. Sázte-li, vnítku působí méně než ten, kdo k pravdě nikdy nemíří. Teď mi dochází, sviděku, jaký to dík máme! Vždyť je to páteř každé cesty, která je esopř trocha duchovní: způsobit, aby výzva byla věrnější než příkaz. Aby tichý hlas byl mocnější než kopanec či rána pástí. Někdo nejstarší dílo.

67

XLIII. KONZILIJUM, Rybířeví, Měchotín, Slachotví

21/04-01

ARiO

Přemítali jsme pak i na další cestě: To, co spojuje lidi nejčastěji, je zvuk. Co většinou nejvíce prožívají, je tělesný dotyk. A to, co je spojuje nejsilněji, často aniž by o tom věděli, je společný ideál.

"Ideál je pro trvání přátelství stejně důležitý, jako upřímná sdělení pro jeho vznik," říkal tehdy Arius. Pamatuji také, jak hbitě ho Gaudin doplnil: "A když lidé společný ideál přestanou mít, spojuje je už jen vzájemná pomlouvání." Zasmáli jsme se tomu, jako u Gaudina často, ale s truchlivou myslí jsem si na to vzpomněl mnohokrát.

77

XXXI. KONZILIJUM, Praha

27/09-98

ARiO

Abychom nebyli pyšní na nejkrásnější věci, které poznáváme, vytkneme je bolestí. Dovést někoho na vrchol, tam, odkud začne stoupat sám... Dobře se o tam mluví, je to na pohled šťastná představa: je krásná spátit, jak žlovák dostává štěstí. Ale právě ve chvíli, kdy jedinou otevřenou prostor, dá se ti odznat smrt, najal to, ty, a do poleti. Jemu je dáno nebe, tobě vědění. On vzleťte, ty se vrátíš pro jiné do údolí.

91

XLVI. KONZILIJUM, "Rok v obraze" - aneb Přetahy z lády

23/09-01

K
R
O
N
I
K
A

Š
K
O
L
Y

A
R
I
A

ještě rád, že jsem na konvici přijel - a je škoda, že se stojně
neprohodilo ještě tak 20 dalších. Čas nám vyřadil Májí mi
připadal krátký, třeba se rozprávěl s Máchovským dnem a jedním
lehkým konvici. Uvědomuji ale hrůzou hlas, který mi's unikal
v nehlavě má - do mne bylo skutečně zajímavé... Na skvělém
na 91. konvici, at' se to bude křestit.

Díky lektorům mu stou na pořad R. Matyše, který
je obdivu hodně zpracovaný a především na další
důkladně sekaím's Májím. U esejí bylo pečlivou
slýchá (po letech?) nějaký ~~sketch~~.
Pokud jde lobing na leto napojit i sem (Váňo?)
byla bych ráda na akci malíma'ne mu střede nou
na práci s klety. ještě 200 let má'm co dokázat.

Děkuji na této konvici. Program o Májí mě
přiblížil svůj povrch, který mi jinde není dostupný.

Rozetírání esejí bylo také velmi přínosné, jen v nehlavě
doplně jsem musel velmi prohlédnout svou nedostatek
soustředil se, ovšem to bylo také velmi užitečné.
Jsem se na další akce!

Stanovy Školy Aria

znění k 28. únoru 2006

Preambule:

Škola Aria má být příležitostí pro setkávání a spolupráci nejzajímavějších osobností mladé generace. Je otevřena všem, kteří mají zájem o rozpoznávání kvality, o dobré vztahy mezi lidmi a o aktivní zapojení do užitečných struktur občanské společnosti, se závazkem a odpovědností. Účastníkům připomíná, že nároky a úroveň (a konkurence) mohou být o dost vyšší, než tuší běžný student.

Historicky Škola Aria navazuje na činnost zájmového oddílu [redacted] od svého vzniku v roce 1992 do roku 2006 [redacted].

Název Aria má trojí pramen: Puškinovu báseň Arion (symbol věčnosti umění), slovo aria v původním významu (melodie z vesmírných sfér), Arió jako pomyslnou pevninu, kde platí přímočaré mezilidské vztahy.

Článek 1.: Název, sídlo a působnost

[1.1] Sdružení "Škola Aria" sídlí v [redacted] a má celorepublikovou působnost.

Článek 2.: Cíl činnosti

[2.1] Posláním Školy Aria je tvořit přátelské společenství výrazných osobností mladé generace a podporovat je v rozvoji, v tvořivé činnosti, ve vztahu k pravdě, v humanistické orientaci.

[2.2] Škola Aria působí v široké škále činností, mezi které patří diskuse na etická, kulturní a politická témata, výklad principů a postupů použitelných při veřejné činnosti, příležitosti pro aktivní tvorbu, pravidelný kontakt s významnými osobnostmi kultury, vědy a společenského života, kontakt s uměním, četné podoby sebepoznávání a vzájemného srovnávání účastníků.

[2.3] Působení Školy Aria není omezeno na členskou základnu. Škola usiluje o spolupráci se všemi jedinci i institucemi podobných záměrů.

Článek 3.: Etické zásady

[3.1] Nedílnou součástí těchto stanov jsou tradiční etické zásady; platí bez možnosti výjimek a principiálních změn.

[3.2] Text etických zásad zní:

První

Veškerá činnost v rámci Školy Aria má být směřována k hledání dobra a pravdy, k odpovědnosti vůči řádu bytí, k odvaze, k rozvoji schopností.

Čest je ve Škole Aria zavazujícím pojmem.

Druhá

Směr k netolerantnosti a k oddělování od dalších lidí je nepřipustný.

Činnost Školy Aria musí být vstřícná vůči účastníkům různého vyznání.

Třetí

Hledání pravdy necht' není zpomalováno strachem z jejích nepříjemných stránek. Pravda nesmí být pojímána jako stanovená ani neměnná záležitost. Různost v pohledech na pravdu nesmí být důvodem ke změně vztahů mezi lidmi.

Čtvrtá

K základním povinnostem všech, kteří Školu Aria vedou, patří starost o to, aby zájem vedených účastníků nekončil u hranic školy ani u hranic, které představují osoby vedoucích.

Pátá

Nekritické přejímání názorů tradovaných ve Škole Aria či hlásaných kýmkoli v ní necht' je pokládáno za projev neúcty, stejně nedůstojný jako názorová lhostejnost.

Šestá

Účastníci Školy Aria necht' jsou nahlíženi především podle zřetelných činů a vedení k tomu, aby dávali najevo, co si o věcech myslí, a neuhýbali před následky svého konání.

Sedmá

Členská účast ve Škole Aria je dobrovolná, ale nesmí být pouze formální. Každý člen nechť věnuje odpovídající část svých sil a schopností na udržení nebo zvýšení úrovně školy i úrovně své.

Osmá

Povinností účastníka Školy Aria je opustit tuto školu, jestliže se činnost v ní dostává do rozporu s jeho svědomím nebo nalezne-li školu, která je lepší.

Devátá

Návrat účastníka, který odešel ze Školy Aria, je možný tehdy, slibuje-li vyšší úroveň vzájemných vztahů než před jeho odchodem.

Desátá

Mezi členy a nečleny Školy Aria nechť se nerozlišuje, pokud to neohrozí chod a úroveň školy.

Jedenáctá

Vyšší zájem (pravda, lidskost, láska, přátelství, zdraví, myšlenkové obohacení) má vždy přednost před organizačními pravidly a je důvodem k jejich přizpůsobení.

Dvanáctá

Jakékoli snižování laťky je vždy hodné zřetele a vždy důvodem k neprodleným krokům směřujícím k nápravě.

Třináctá

Humor nechť není nikdy pokládán za ohrožení důstojnosti. Za ohrožení se však považuje lež a projevy neúcty.

Článek 4.: Členství ve Škole Aria

[4.1] Členem Školy Aria může být každý člověk bez ohledu na národnost, vyznání či etnickou příslušnost, který činností nebo schopnostmi vyniká nad své okolí a má zájem o aktivní podíl na činnosti školy.

[4.2] O jmenování členem, případně pozbytí členství rozhoduje Lektorský sbor.

[4.3] Podmínkou pro jmenování členem je písemné složení Slibu Školy Aria. Text slibu zní:

"Slibuji na svou čest,
že budu v co největší míře dbát o to,
aby můj život byl v souladu
s mým nejlepším vědomím a svědomím
a aby byl spíše službou
než hledáním zisku.
Slibuji, že budu žít
při vědomí odpovědnosti
vůči všem lidem
v minulosti, přítomnosti i budoucnosti
a že tomu podřídím své osobní zájmy.
Slibuji, že se budu snažit
o rozvoj svých schopností
a o jejich uplatnění v zájmu dobra."

[4.4] Slibuje se hlasitým přečtením textu slibu při dotyku ruky na listu s textem a poté podpisem tohoto listu.

[4.5] Proslovení Slibu Školy Aria není zapovězeno ani účastníkům bez členských ambic.

[4.6] Slib Školy Aria nezavazuje účastníka k členství ve Škole Aria.

Článek 5.: Orgány Školy Aria

[5.1] Orgány Školy Aria tvoří Lektorský sbor a auktor.

Lektorský sbor

[5.2] Nejvyšším orgánem Školy Aria je Lektorský sbor. Tvoří jej nejméně 3 a nejvýše 7 členů Školy Aria starších 18 let.

[5.3] O přijetí, uvolnění nebo výměně členů Lektorského sboru rozhodují jeho dosavadní členové.

[5.4] Zasedání Lektorského sboru svolává auktor podle potřeby. Svolá je bezodkladně vždy, požádá-li o to některý člen Lektorského sboru. V nutných případech může zasedání Lektorského sboru svolat kterýkoli jeho člen.

[5.5] Na zasedání Lektorského sboru smí promluvit každý člen Školy Aria, který o to požádá.

SCHOLA PLATONICA PER SEMISOMMUM

ETIKA

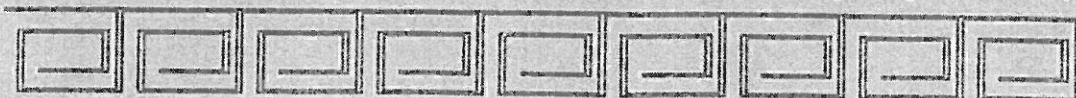
PREAMBULE:

Někdy má život obrátky větší, než které obvyklý člověk zná. Jsou-li to obrátky uspořádané, vzniká při nich pocit jiné nepoznané jistoty: podobně jako osa rychleji se točícího kola získává člověk neochvějnost a stabilitu; v oněch zázračně prožívaných dobách - z příčin, kterým je věru těžké rozumět - jej prostupuje podivuhodná pevnost. Jeho zrak je jasozřivý, jeho vztah k Pravdě nemá tendenci k oklilkám, jeho vykročení jsou rovná a přímá. Pro poznání těchto věcí se žije ve Schole.

ETICKÉ OPĚRNÉ BODY:

- /1/ Vesmír je ve Schole pokládán za uspořádanou záležitost; rozhodně do té míry, aby pro život v něm bylo možno nalézt smysl. Běžné počínání, v němž člověk kvůli prožitku zapomíná na přítomnost smyslu, je ve Schole nežádoucí.
- /2/ Přítomnost smyslu, prožívání lásky a hledání pravdy se ve Schole pokládají za trojjediné. Přítomnost smyslu se odlišuje od radosti z fungování, prožívání lásky se odlišuje od citového vzplanutí i od vztahu tvořeného oboustranným dáváním a přijímáním, hledání pravdy se odlišuje od popisování světa a jeho principů.
- /3/ Přáteleství je ve Schole věcí posvátnou a nedozírnou: předpokládá se, že mnohé jeho projevy mohou být nečekané, překvapivé a jiné neznámé.
- /4/ Vzájemná láska mezi účastníky Scholy nemůže být důvodem k přivírání očí nad nedostatky a prohřešky.
- /5/ Ve Schole nesmí existovat nic, čemu by se člověk bránil dát upřímný název.
- /6/ Člověk v pojetí Scholy je zajímavý tím, jaký je, zajímavější tím, jaký může být, a zdaleka nejzajímavější tím, jaký má být.
- /7/ Pokles pod úroveň dosažené kvality nebo chyba vůči vžitě etice může mít toliko dva dopady: výrazné zkvalitnění Scholy, je-li to v jejích silách, nebo odchod chybního účastníka, pokud předchozí možnost v silách Scholy není.

Při 10. Academia Scholy ve III. generaci, 13. března 1999

fejetonek

O M R T V Ý C H D U Š Í C H

Docela nedávno jsem mluvil s [redacted] Konstatoval, že ve svém volném čase toho zrovna mnoho nedělá; práce na sobě odvádí žalostně málo. Taky ho nebaví zrovna mnoho věcí - dělá-li něco skutečně s nadšením, pak je to jen hra na bicí /"do bubnů bych mlátil od rána do večera"/, což s úsměvem charakterizují jako projev divošských reflexů. O tom, že by se za poslední půlrok nějak zdokonalil, nehovoří - naopak, připouští pokles i to, že další půlrok to bude ještě horší. Tedy poněkud smutné konstatování. Ale jinak nic. Jak to, že nic, ptáte se? To on s tím nehodlá něco dělat? Ne, odpovídám, nehodlá.

O něco dříve jsem rozprávěl s [redacted] Ptal jsem se ho, zda pracuje aspoň ze tří čtvrtin tak intenzivně, jako dřív. "Kdyby ze tří čtvrtin," povzdechl si, "ani ne ze třetiny!" A čím to skončilo? Povzdechem... Jak to, že povzdechem, ptáte se, to on s tím nic nedělá? Proč? Ptám se také...

Rozprávěli jsme - a ne jednou! - [redacted] Připustil, že jej poslední dobou mnozí předběhli, a musel připustit i to, že byl předstížen i v oblastech, jež byly ještě nedávno jeho doménou. Se smutným výrazem bude ještě mnohokrát připouštět, že mu unikla řada šancí a mnohé další ještě unikají... A co s tím, ptáte se? Inu, pokrčení ramen. Pokrčení ramen, tak typické pro tolik mladých lidí!

Tři příklady, po nichž by patrně mohly následovat další, vesměs podobné. Je, věru, jenom málo těch, kteří se - aspoň prozatím - vyhnuli této šabloně! A přitom všichni tolikrát slyšeli o tom, že existují jisté zákonitosti v životě, i o tom, jaké jsou to zákonitosti! A neslyšeli to jenom od nás - mohou se toho dopátrat téměř v každé filozofické knize, kterou vezmou do ruky, a mohou to slyšet od mnoha moudrých lidí, kteří pro tento svět něco znamenali nebo znamenají. Přesto se tohle poznání promítá do jejich života jenom pramálo. Slova, která dovedou vyslovit, nejsou dostižena činy!

Možná Vás napadne otázka, proč právě tito jedinci opustili Alvarez dříve, než byli natolik vybaveni, aby obstáli i bez něj na plné výši. To ale - kupodivu - není v této chvíli tak důležité; jejich důvody mohly být různé. Spíše je na místě otázka, kde vězí příčina jejich slabosti a odkud pramení ten nedostatek síly, který způsobil tak velký rozpor mezi slovy a činy...

Vyprávěla mi tuhle [redacted] o svých spolužačkách. Když je zvala na koncert, odpovídaly asi v tomto duchu: "Víš, já bych jinak šla, ale když já teď nějak nemám náladu..." Slyšíte tu větu? V kolika podobách ji slyšíme dennodenně! Právě v té větě je přímo geniální návod, jak se stát slabým a ještě slabším. Je to vlastně úžasně jednoduché: stačí jen trochu podléhat svým momentálním náladám. Stačí jen pokaždé - pokud možno dlouho - přemýšlet, jestli jsme zrovna teď nejlépe naladěni. A jestli třeba necítíme zrovna únavu. A jestli se nám vlastně vůbec chce nebo nechce. Výsledek těchto úvah je pokaždé stejný, funguje to zcela stoprocentně: nejsem naladěni, cítíme únavu, nechce se nám. Ochuzení je zcela zaručeno.

Naznačili jsme princip, k němuž doba vychovala většinu z nás: čekání Spasitele. Čekáme, že se nám dostaví to správné nadšení, nejlépe samo a odtěnkud zvenčí. Čekáme, až nám někdo či něco spraví náladu. Čekáme, až se do nás odkudsi dostaví to správné odhodlání. Co jsou platná slova našeho Seneky, že veškeré očekávání je jenom marněním času?

Co tedy chybí těm třem, které jsme jmenovali, a třem stům tisícům dalších, které jsme jmenovat nemohli? Síla, přirozeně, ale především cesta k ní. Tedy hledání síly tam, kde skutečně je: totiž v sobě. Dále odhodlání a zřetelná kontrola svých kroků. A odpor k lenosti.

Pokud se snad ptáte, proč tohle říkám zrovna Vám, Alvarezanům, tak to Vás teda lituju!